
"V terénu jsem jako doma," říká legenda válečné fotografie Patrick Chauvel

"V terénu jsem jako doma," říká legenda válečné fotografie Patrick Chauvel

Třetím rokem po sobě zavítal na akademickou půdu významný francouzský válečný fotograf a reportér Patrick Chauvel. Vedl zde týdenní fotografický seminář určený studentům žurnalistiky, kteří na něm prezentují vlastní reportážní fotografie. Z nejpovedenějších vznikne výstava a multimediální prezentace.

Chauvel s sebou přivezl i dokument Váleční reportéři, promítaný ve Francouzském institutu. Snímek z roku 1999 se skládá z autentických výpovědí jeho kolegů, mezi nimiž figurují jména jako James Nachtwey, Chris Morfia či Luc Delahaye. Film na diváka silně zapůsobí nejen surovým pojetím a upřímností zpovídáných, ale hlavně zamyšlením nad možnostmi válečného fotografa pomoci obětem konfliktu.

Po projekci následovala neformální debata s autorem filmu a hostem, rovněž válečným fotoreportérem, Janem Šibíkem.

Jak se vyrovnáváte s utrpením, na které narazíte při své práci?

Patrick Chauvel (PC): Utrpení lidí, které na svých fotografiích zobrazuji, je mnohem větší než to moje. Já se mohu klidně sbalit a odjet domů. Oni tohle udělat nemohou. Nakonec je pro mě stejně nejtěžší odejít. Mám totiž pocit, že je opouštím a že si zase jedu do toho svého pohodlí v Paříži.

Dělal jste také nějaké fotoreportáže u vás ve Francii?

PC: Ano, nafotil jsem reportážní sérii z Pařížských předměstí. U veřejnosti však snímky zcela propadly. Zřejmě lidi nezajímají příběhy, které stojí v pozadí. Chtějí vidět hořící auta, vymlácené budovy nebo bojující davy.

Neobáváte se o budoucnost válečné fotografie v České republice?

Jan Šibík (JŠ): Naopak, u nás doma je dost lidí ochotných vycestovat a zdokumentovat dění v oblastech vojenských střetů. Problém však vidím v nedostatku místa pro otištění takových příběhů. V současné době musí jednotlivá periodika přinášet svým vydavatelům zisk. Bohužel materiály z válečných konfliktů ho nepřinášejí. Cenzuru dnes úspěšně nahradila ziskovost.

Čím si vysvětlujete nezájem velké části veřejnosti o reportáže z válečných konfliktů?

Patrick Chauvel (+1949) svou kariéru fotografa začal v osmnácti letech, kdy se jako nezávislý fotoreportér zúčastnil tzv. šestidenní války - vojenského konfliktu mezi Izraelem a koalici složenou z Egypta, Sýrie a Jordánska. Ještě téhož roku odjíždí fotit do Vietnamu. Zde je po zásahu minometem poprvé těžce zraněn. Po zotavení začíná pracovat pro CPA Press a Sigmu. Za pětadvacet let strávených objížděním většiny světových bojišť (Kambodža, Irán, Palestina, Severní Irsko a další) hleděl Patrick několikrát smrti do tváře. Byl unesen, stál před popravčí četou či ztroskotal s lodí u pobřeží Haiti. Od roku 1996 Chauvel také natáčí dokumentární filmy z válečných oblastí. Je též držitelem prestižní ceny World Press Photo za sérii snímků z Čečenska.

JŠ: Zprvu jsem měl opačnou zkušenost. Např. po vypuknutí války v Iráku mi přišlo mnoho ohlasů odsuzujících tuto válku. Ale po čase se u lidí dostavila jakási únava z obrovského počtu o ní zpracovaných reportáží. A to veřejnost ještě více odradilo od toho, aby se o podobná témata vůbec zajímala.

PC: Souhlasím s Janem.

Která událost z vašeho profesního života vás nejvíce zasáhla?

PC: Nejvíce mě rmoutí konflikty, k nimž se nemohu sám dostat nebo kterých se neúčastní žádní novináři. Jak se potom o nich mohou lidé odjinud dozvědět?

JŠ: Nejsilněji se mě dotklo, když jsem ve Sierra Leone spatřil děti s osekánými nohama a rukama. Neviděl jsem, jak se jim to stalo. Ale i tak se mi tohle setkání těžko rozdýchávalo. Druhou událostí byla má fotoreportáž z léčebny nemocných AIDS na Ukrajině. Šokovalo mě, že počet nakažených virem HIV zde dosahuje 10 % populace, což je číslo charakteristické pro Afriku, ne Evropu.

Václav Stárek, autor je spolupracovníkem iFora

Foto: Jan Šibík, Zdroj: [ZDE](#)